

Umrla je mati 14 otrok. V Doliču pri Gor. Lendavi so 13. avgusta pokopali blago Graho-vo mamico, ki se je v 68. letu starosti poslovila od tega sveta. Pokojnica je imela 14 otrok, od katerih jih živi še devet. Priljubljenost pokojnice je pokazal pogreb, saj so prišli ljudje od blizu in daleč ter jo obdali z venci in šopki. Umrla je zadeta od srčne kapi, ko je šla k svojemu sinu na obisk. Dragi mamici naj sveti večna luč — preostalih pa naše sožalje!

V visoki starosti 85 let umrl v župniji Apače posestnik na Pogledu g. Anton Einsiedler. Bil je odlično krščanskega značaja in dober gospodar. Imel je odprto srce tako za Slovence kakor za Nemce. Prepozno se je odločil za operacijo kile. Ob odprtem grobu se je poslovil domači župnik g. Cilensek.

Z rožami obložena rakvica. S Ponikve poročajo: Smrtni primer smo doživeli, ko se je pri Romihovih pri Sv. Ožbaltu dogodila svojevrstna nesreča: mala, dveletna Jožica je utonila

v škafo vode, ko se je sama igrala pred hišo. Pogreb je bil do solz ganljiv. Mala rakvica je stala na Marijino Vnebovzetje med sv. mašo sredi cerkve, a bila je tako obložena od rož, da se aploh ni videlo drugega kot samo cvetje. Male, belo obložene deklice z venčki okoli glave so nesle cvetje in trupele na pokopališče. Nepozaben pogled je bil to! Dobrim staršem izrekamo vsi globoko sožalje!

Smrt blagega moža v Rečici ob Savinji. Tukaj smo izročili materi zemlji blagega moža Franceta Jeraj, p. d. Felcijana iz Nizke vasl. Rajni je bil prijazen ter dober gospodar. Bil je pred leti več let član občinskega odbora ter načelnik konkurenčnega odbora kakor tudi do smrti odbornik Posojilnice. Da je bil rajni priljubljen med ljudstvom, je pokazal njegov pogreb, katerega se je udeležilo mnogo ljudi od blizu in daleč. Star je bil 55 let, zapušča pa več nedoletnih otrok ter ženo. Vsem žalujočim naše sožalje — Tebi pa, dragi prijatelj, večni mir in pokoj!

Dopisi

Dravska dolina

Kamnica pri Mariboru. Naša občina pod spretnim vodstvom župana g. Petra Lorenčiča gradi tako cesto proti vrhu Sv. Urbana, da bo mogoče po njej ne samo udobno hoditi, ampak bo višina Sv. Urbana odprta tudi za avtomobiliste. Posebno dobra bo pa ta cesta za naše kmete od Sv. Križa in velikega dela Kozjaka. Občini Kamnica gre hvaljevalno na roko mariborski okrajni cestni odbor s tehnično in finančno pomočjo. Kmečko ljudstvo pa pomaga pri novi cesti z brezplačnimi vožnjami in delom. Cesta bo občinska cesta I. reda. Z nove ceste bo krasen razgled na Maribor, Slov. gorice in Dravsko polje.

Mariborska okolica

Maribor, Pobrežje, Tezno. Prosvetna društva župnije Sv. Magdalene v Mariboru, to je iz Maribora, Pobrežja in Tezne, uprizorijo s skupnim sodelovanjem v nedeljo, dne 6. oktobra 1940 v Narodnem gledališču v Mariboru Finžgarjevo narodno igro »Naša krst«, ki je sedanjim časom tudi najbolj primerna. Pokroviteljstvo nad to prireditvijo je prevzel predsednik Prosvetne zveze v Mariboru g. dr. Josip Hohnjec. Vsa mariborska in okoliška društva prosimo, da se ozirajo na našo prireditev v nedeljo, dne 6. oktobra, katere naj se tudi v obilnem številu udeležijo, saj jo priredijo tri najmlajša Prosvetna društva iz največjih delavskih naselij Maribora. Bog živi!

Slovenske gorice

Marija Snežna. Naš kraj, ki je s svojo vabljivo romarsko cerkvijo najvišji v Slov. goricah, se tudi modernizira. S pomočjo okrajnega cestnega odbora in banske uprave se je zgradila od cmureške banovinske ceste lepa nova zidana dovozna cesta do cerkve in od tam se gradi sedaj še da-

lje po hribu med vinogradi in sadovnjaki v smeri proti Sv. Juriju v Slov. goricah. Kako težko je bilo poprej voziti po strmim klancu, v katerem so se naši kmečki vozovi pogrezali do osi v blato. Sedaj pa je cesta lepa bela in lahko vozimo po njej in hodimo tudi v najhujšem vremenu. Mi smo res hvaležni tistim, ki so nam pripomogli do tega gospodarskega napredka. To so predvsem naš rojak g. podban dr. Majcen, bivši župan g. Mali, ki nam je dal kamen zastoj, načelnik okrajnega cestnega odbora g. Žebot, ki se vneto trudi, da se z delom na cesti nadaljuje, pa tudi naša občina zasluži vso pohvalo. Naši delavci tudi nekaj zaslužijo in to je za sedanjor dobo, ko ni denarja pri hiši, tudi dobro. Cesar nam prej nihče ni napravil, so nam sedanjí naši voditelji preskrbeli in mi Snežničani smo jim iz srca hvaležni. Veseli bodo pa tega dela tudi naši sosedje pri Sv. Juriju, ko bodo dobili enkrat krajšo zvezo z nami.

Sv. Lenart v Slov. goricah. (Stanje cest v Slov. goricah.) V mariborskem »Večerniku« se je že dvakrat skregal nad slabimi cestami v Slov. goricah neki Vladimir Kreft, ki pravi, da je dobavitelj gramoz za ljutomerski okraj. Mož je očitno bolj pameten kot drugi navedeni zemljani. Trdi pa nekaj, kar ni res. On deva vse v nič, kar sedanja cestna uprava stori za ceste v naših krajih. Najprvo je zapisal grobo neresnico, da je slabe ceste v Pesniški dolini od gostilne Partilič do Sv. Lenarta kriv okrajni cestni odbor mariborski. Mož pa je zaspal 1. aprila 1940. Tedaj je namreč prevzela državna cestna uprava to cesto. Torej ne more biti kriv za kotanje na tej cesti okrajni cestni odbor. Sicer pa je omrežje okrajnih, ozioroma banovinskih cest v Slov. goricah razen državne ceste Maribor—Sv. Lenart—Sv. Trojica v dobrem stanju. V tolažbo poborniku g. Kreftu pa lahko beležimo, da bo tudi državna cesta skozi Slov. gorice urejena. Sedaj se gradi in končuje

državna cesta Sv. Lenart—Sv. Benedikt in potem se bo začele, kolikor smo poučeni, tudi z deli na črti od Sv. Lenarta proti Mariboru. Vse naenkrat pa ne gre. Če bi šlo po nazorih hudega g. Krefta, dobavitelja gramoz za ljutomerskem okraju, bi morali naše davkoplačevalce preveč naenkrat obremeniti, če bi hoteli vse kar mahoma izboljšati, če si to dopisnik g. Kreft izmisli. Od leta 1919, dalje se je v Slov. goricah cestno omrežje zelo razširilo z lepimi novimi cestami, kakor na primer Maribor—Sv. Peter—Pesniška dolina, Jablanca—Korena—Duplek, St. Ilj—Marija Snežna, Sv. Lenart—Žice—Sv. Ana, Sv. Rupert—Hrastovec in še nakatero druge. Slovenjgoriški davkoplačevalci bi se pametnemu g. Kreftu lepo zahvalili, če bi davčni uradi morali pobirati še enkrat toliko davkov, da bi se želji g. Krefta moralo kar naenkrat ugoditi. Bodimo zadovoljni, da v dobi sedanje težke krize moremo naše ceste vsaj v toliko vzdrževati, da so sposobne za vožnjo. Veseli tudi bodimo, da cestni odbor s pomočjo banske uprave in prizadetih občin, kakor je to n. pr. pri M. Snežni, izpopolnjuje potrebno cestno omrežje v blatnih Slov. goricah, kjer ni kamenja in ne gramoz. To ni nobena šala, če se mora v Slov. gorice več kot 20—30 km daleč iz Maribora dovažati gramoz za silno drag denar. Pri teh razmerah je naravnost čudo, da so banovinske in bivše okrajne ceste še vsaj tako vzdrževane. Gospodu Kreftu pa privoščimo veselje, da se spiše in če misli, da so njegovi članki Bog ve kako vabljivi in da jim vsakdo brezpogojno verjame, se mož brdsko moti. Ljudstvo ima v sedanjih težkih časih druge brige in se za članke g. Krefta v mariborskem »Večerniku« prav nič ne zmeni.

Sv. Lovrenc v Slov. goricah. Začeli smo z delom na Farnem domu. V ta namen smo priredili tombolo, ki je dobro uspela. Računamo, da bomo še to jesen mogli nastopiti v novi dvorani, kjer bodo pokazali naši igralci igro »Mrtvaški ples«. Za takratno udeležbo vabimo že sedaj odseke in kroške in druge prijatelje naše iz sosednih župnij. Zdaj hitimo s pripravo za izlet v Beograd, kjer se ravno sedaj vrši velik jesenski velesojm. Tam bomo obiskali tudi grob vojaka dobrega člana našega fantovskega oddelka J. Janžekoviča, ki je umrl v srcu naše domovine — v Beogradu. Iz Beograda bomo poromali na Oplenac, da se poklonimo ostanikom našega rajnega kralja. Tudi iz drugih župnij se nam lahko pridružijo. Vozina je malenkostna (33 %), zato pohitite, fantje in dekleta, s prijavo, pa tudi očete vabimo. Potujemo že 4. septembra. Mogoče je to zadnja tako ugodna prilika, ogledati si naše prestolnico. Poskrbljeno je za vodnika. Informacije v župnišču in pri članu fantovskega oddelka Martinu Bec.

Apače. Dne 9. septembra bo na običajnem sejm-skem prostoru kramarski in živinski sejem. Preteklo leto ni bilo nobenega pri nas. Vse, ki se zanimajo, že sedaj opozarjamo.

Črešnjevci pri Gornji Radgoni. V ponedeljek, 12. avgusta, se je poročila Lizika Znidarič z domačinom Jakobom Klemenčič, orožniškim podnarednikom, ki slušbuje na Bregu pri Ptuj. Poročil ju je bratranec g. dr. Anton Trstenjak v domači župni cerkvi. Mladina zakoncem želim obilo sreče!

»Da, kar čez noč ste me ozdravili. Hvala vam, gospod doktor!«

»Ti ste zmeraj dobre volje,« mu je segel Dunajčan v roko. »Ste srečen človek!«

»Po čem sodite?«

»Ne stiska vas zakonski jarem, otrok pa imate za kratek čas, kolikor jih hočete.«

»Ti, ti, ti!« je zapretila gospa možu. »Saj te lahko rešim jarma. Če mi je po volji, se s prvim vlakom peljem domov in te pustim tu. Kaj bi pa potem počel?«

»I, kaj bi počel? Za teboj bi jo mahnil in bi te takoj spet pripeljal sem. Taki norci smo možiki. Doktor je pač eden redkih, ki so ostali pri pameti.«

»Žal da sem čisto po nedolžnem ostal pri pameti,« se je zasmel zdravnik.

»Je res veselje gledati, kako vas imajo otroci radi,« je dejala gospa.

»So pridni. In okoli jezera živi dobro, pohlevno ljudstvo. Človek ga mora rad imeti.«

»Dela imate pa čez glavo,« je omenil Dunajčan. »Da le morete biti zmeraj tako dobre volje!«

»Zdravnika kličejo navadno le žalostni. Greh bi bil, če bi jih s kislim obrazom še bolj žalil. Če zdravnik dobro vajo prinese, pol bolezní že s tem odnese.«

»Od kod pa imate svojo dobro voljo? Dejal bi, da

nikoli v življenju nič hudega niste doživeli, da ste imeli vedno srečo.«

»Hvala, sreča je opoteča. Vsak človek ima svoj križ. Tisti pa, ki so pravi tiči, kakor na primer jaz, ga nosijo skrivaj in se smeji vsemu svetu v obraz, hahaha.«

Po stezi je pritekel deček in se je odkril pred zdravnikom:

»Gospod doktor, neki mož vas čaka gor pri vas.«

»Tako, tako! Od kod pa je?« je vprašal zdravnik.

»Tega ne vem. Velik je, rdečo krošnjo ima na hrbtu, počez pa dve dolgi palici in tako cev kakor za dimnik.«

»Kaaaj? Hahaha. Tega poznam. Ta je prišel od daleč. Ne smem ga pustiti, da bi čakal. Srečno, gospod Medved! Klanjam se, gospa! Na svidenje!«

Naglo je zavil v hrib proti svojemu stanovanju, deček pa za njim. Zgoraj je res stal špetinov Matija pred zdravnikovimi vrati.

»Na, Tonček!« je stisnil zdravnik dečku dva krajcarja v roko in se obrnil k Matiju, ki je spet potegnil za zvonec na durih:

»Hoho, prijatelj, gospodarja ni doma.«

Matija se je ozrl čez ramo in je dejal, ne da bi se obrnil od vrat:

»Bog ga daj, gospod dohtar! Počasi pa gvišno.«

(Dalje sledi)

škem, kjer je bila prehrana zavoljo majhnega poljedelstva prej težavna, v poznejših letih pa se je z olajšanim uvodom zelo izboljšala.

Brneča okna. V Ameriki so patentirali svojevrstno iznajdbo. Gre za pripravo, ki kaže, kdaj je treba okna zavoljo dežja zapreti. Pripravo predstavlja zvonec, ki je zvezan s snovjo, ki se v viagi zelo raztegne. Če postaviš aparat na okensko desko tako, da visi ta snov skozi okno, in če pride potem deževati, se snov raztegne ter sproži pero, ki spravi spet zvonilo v obrat.

Dekliško ime ohranijo dekleta na španskem in Portugalskem ter tudi v nekaterih krajih Severne Amerike, ko se poročijo. — Prilomek moža je pri njih stranskega pomena.